

ת"פ 56636/02/15 - מדינת ישראל נגד יורם שילוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56636-02-15 מדינת ישראל נ' שילוני(עציר)

ת"פ 13608-04-18 מדינת ישראל נ' שילוני(עציר)

ת"פ 42558-12-16 מדינת ישראל נ' שילוני

בפני
בעניין: כבוד השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יורם שילוני (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתבי האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בשלושה כתבי אישום, וזאת במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים.

כתב האישום בת"פ **56636-02-15** מתייחס ליום 2.8.13, או אז הבחין המתלונן, דוד פדרמן, בנאשם בסמוך לתחנת כיבוי האש בחברון וניגש לשוחח עמו. הנאשם איים על המתלונן באמצעות אולר בכך שפתח את האולר וקירב אותו לבטנו, ובהמשך הוציא מתיקו אלה ונופף בה מולו.

הנאשם הורשע בגין כך בעבירות של איומים והחזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה לפי סעיפים 192 ו-186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

בת"פ **42558-12-16** מתאר כתב האישום כי ביום 19.12.16 בשעה 13:00, תיקן אביו של שכנו של הנאשם, מר אמיר בשיג (להלן: "המתלונן"), את חלון הבית. הנאשם שמע רעשים בשל התיקון והחל לצעוק על האב. המתלונן ביקש מהנאשם שלא לצעוק על אביו, ובתגובה החל הנאשם לצעוק על המתלונן ואמר לו: "**אתם צריכים להיזהר כשאני עומד ברחוב כי אני ידקור אותך ואתה צריך להסתכל אחורה, אני אבוא אליכם עם סכינים בלילה**".

המתלונן ביקש מהנאשם "**לסגור את העניין יפה**", אך הנאשם השיב לו כי הוא לא רוצה לסגור אתו כלום וימשיך לצעוק על הוריו בכל פעם שיראה אותם.

הנאשם הורשע בשל כך בעבירה של איומים.

כתב האישום בת"פ **13608-04-18** מתאר כי ביום 4.4.18 עשו מר אמיר בשיג (להלן: "המתלונן") ואחיו "על האש" בחצר הבניין בו המתלונן והנאשם מתגוררים בשכנות. הנאשם הגיע למקום וביקש מהמתלונן להגיע לדירתו לראות נזילת מים. המתלונן הבטיח לנאשם שיטפל בנזילה ומשלא חדל הנאשם מלהתלונן על הבעיה, אמר לו שידאג להביא טכנאי לטפל בנזילה, אך הנאשם החל בתגובה לצעוק ולקלל את המתלונן.

לאחר מכן, נצמד הנאשם אל המתלונן, הוריד כפפות שהיו על ידיו, קימץ אצבעותיו לאגרוף ואיים על המתלונן בפגיעה בגופו בכך שאמר לו: **"אני ישפוך עליך את המנגל, אני אפרק אותך, אני אגמור אותך, אני אשבור לך את העצמות. אני פירקתי ערמות כמוך"**.

הנאשם הורשע בגין כך בעבירת איומים נוספת.

הסדר הטיעון אשר במסגרתו הודה הנאשם לא כלל הסכמה לעניין העונש והמאשימה הודיעה שעמדתה לעונש מאסר וענישה נלווית כאשר המאסרים על תנאי של הנאשם יופעלו **בחופף** לעונש המאסר.

חוות דעת פסיכיאטרית

חוות דעת פסיכיאטרית שערך ד"ר דניאל ארגו מטעם הפסיכיאטר המחוזי ביום 24.8.18 קובעת כי הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין.

חוות הדעת מציינת כי הנאשם אושפז במסגרת פסיכיאטרית פעמיים בעבר: בשנת 1998, מתוקף צו הסתכלות, ובשנת 2013, לאחר התפרצות אלימה, אז אובחן כלוקה בסכיזופרניה פשוטה.

לצד קביעתו בדבר כשירותו ואחריותו של הנאשם, העריך המומחה כי הנאשם סובל מסכיזופרניה ולא מן הנמנע כי התפרצויות הזעם שלו נובעות משימוש לרעה שעשה בריטלין.

נוכח מצבו הומלץ כי בתום ההליך המשפטי יופנה הנאשם להליך שיקומי מתאים לאנשים במצבו-בעצה אחת עם שירות המבחן, תוך שהודגש כי קיצור ההליך הפלילי יסייע למציאת מסגרת מתאימה בהקדם.

תסקירי שירות המבחן

תסקיר שירות המבחן מיום 28.8.18 מבוסס על חקירה פסיכוסוציאלית שנערכה עם הנאשם, פגישות ושיחות אשר נערכו עם אחיותיו המפקחות עליו במסגרת תנאי המעצר המגבילים ועל מידע הקיים בידי השירות מחקירות קודמות שנערכו בעניינו בין השנים 1994-2018.

התסקיר מלמדנו כי הנאשם בן 43 שנים, רווק אשר באותה עת שהה במעצר בית.

טרם מעצרו הנאשם התגורר בגפו בקרית ארבע בבית אביו המנוח, ובשנים האחרונות לא עבד ונתמך כלכלית על ידי בני משפחתו.

הנאשם הוא הבן השלישי מבין חמישה ילדים במשפחה אשר ניהלה אורח חיים דתי. הסביבה המשפחתית בה הנאשם גדל התאפיינה בתפקוד לקוי, מצוקה כלכלית ובהעדר יכולת של הורים לספק את צרכי הילדים. הוריו התגרשו ואביו נפטר בתוצאה ממחלת לב בשנת 2010 וכיום הנאשם נמצא בקשר עם שתיים מאחיותיו.

בילדותו גילה הנאשם הפרעות התנהגות, תוקפנות, קשיים לימודיים והסתגלויות אשר היו ברקע למעברים בין מספר מסגרות חינוך וכן פנימייה. לאחר 9 שנות לימוד נשר מהמסגרת הלימודית ועבד בעבודות מזדמנות עד לגיוסו לצבא. בצבא שירת שירות חלקי, במהלכו התקשה לגלות יציבות וביצע עריקות, בגינה ריצה עונש מאסר בכלא צבאי ולאחריו שוחרר מהמסגרת הצבאית בשל אי התאמה.

באותה עת חלה התדרדרות בתפקודו שלוותה בשימוש בסמים ובשנת 1995 אושפז לראשונה במסגרת פסיכיאטרית בעקבות התנהגות אלימה ופוגענית כלפי אביו.

לאורך השנים עבד בעבודות מזדמנות שונות בהן התקשה להתמיד ואורח חייו התאפיין בחוסר יציבות תעסוקתית.

שירות המבחן ציין את הודעתו הדחופה לבית המשפט מיום 21.8.18, אודות התדרדרות במצבו הנפשי של הנאשם. דווח כי אחיותיו של הנאשם הודיעו לשירות המבחן על התדרדרות מצבו הנפשי, ולאחר שלא יכלו עוד להחזיקו במעצר הבית, הנאשם נעצר והובא להארכת מעצר וביום 26.8.18 נעצר עד להחלטה אחרת בעניינו.

לנוכח התדרדרותו הנפשית, לא עלה בידי שירות המבחן לקבל את התייחסות הנאשם להרשעותיו הנוכחיות, אולם צוין כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי הנאשם נוטל אחריות חלקית להתנהלותו.

שירות המבחן התרשם כי ברקע לעבירות, תחושת איום המציפה את הנאשם בעת מגע עם אחרים בסביבתו, אז הוא פועל באופן הגנתי, אימפולסיבי ואלים על מנת להרחיק מעליו את המקור המאיים.

שירות המבחן תיאר אדם אשר חייו מאופיינים בבידוד חברתי, קושי תפקודי משמעותי והימנעות מקשרים בינאישיים, משפחתיים וחברתיים. הוא נעדר מסגרת תעסוקתית, נוטה להסתגר בביתו תוך הימנעות ממגע וקשר עם סביבתו מחד, ותגובות תוקפניות כלפי שכניו מאידך.

במהלך השנים נמנע הנאשם מטיפול וקשייו הלכו והעמיקו, אולם כיום אחיותיו מגלות מודעות גוברת למצבו הנפשי ומסייעות לו בהליכי הכרה בקשייו במסגרת הביטוח הלאומי ומשרד הבריאות ולצורך השלמת הליכים אלה ובחינת מסגרות מתאימות למצבו, נתבקש פרק זמן נוסף.

תסקיר משלים מיום 29.10.18 מעדכן כי ביום 16.10.18 קיבל הנאשם הודעה על אי זכאותו לקבלת קצבת נכות, על רקע קביעת 20 אחוזי נכות בלבד, אשר אינו מזכה אותו בסל שיקום, ובימים אלה הוגש ערעור על גובה אחוזי הנכות.

שירות המבחן נפגש עם הנאשם במקום מעצרו, בבית המעצר מעשיהו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה קושי משמעותי במעצר. השהייה בקרבת אחרים מקשה עליו להתמודד באופן בונה עם מצוקותיו ומזה תקופה ממושכת הוא מצוי במצב לחץ וחרדה תמידיים, המהווה סיכון עבורו. הוא ביטא רצון

לסיים את ההליך המשפטי, המהווה להערכת שירות המבחן, גורם דחק עבור הנאשם.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נזקק לליווי במיצוי זכויותיו והכרה בצרכיו הנפשיים על מנת למנוע המשך התדרדרות מצבו הנפשי, והוערך שמיצוי זכויותיו, קבלת זכאות לסל שיקום ושילובו במסגרת שיקומית מותאמת לצרכיו, עשויים לקדם את מצבו ולסייע לו במציאת דרכים להתמודדות בונה עם מצבי דחק ומשבר בעתיד.

לאור שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, תוך ביטוי נכונות ומוטיבציה להמשך מיצוי זכויותיו מול המסגרות השונות בתמיכת אחיותיו ושירות המבחן, הומלץ על הארכת עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו, לצד הטלת צו מבחן למשך שנה וחצי, במהלכה יפעל שירות המבחן למיצוי זכויותיו ויעקוב אחר השתלבותו בהליך טיפולי מתאים לצרכיו ויכולותיו.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה לעונש כי לחובת הנאשם שש הרשעות קודמות בעבירות אלימות כלפי רכוש וגוף, לרבות איומים, עבירות נגד שוטרים ועבירות תעבורה.

ביחס לעבירות דנן, טענה המאשימה כי הנאשם פגע באינטרס החברתי בהגנה על שלוות הנפש וחופש הפעולה של הפרט, במיוחד מאחר שהעבירות בוצעו כלפי שכניו, קשר שלא ניתן לנתקו.

לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם בת"פ **13608-04-18** נע בין מאסר על תנאי וקנס למספר חודשי מאסר בפועל וכך גם בת"פ **42558-12-16**. בת"פ **56630-02-15** נע המתחם לשיטתה, בין 6 ל- שנה וחצי, כאשר לנוכח עברו הפלילי וחומרת המעשים יש למקם את הנאשם ברף **הבינוני- גבוה**.

המאשימה טענה כי הנאשם הורשע פעם אחר פעם בעבירות אלימות והפך את האיומים וההפחדה לדרך חיים. הנאשם ריצה מאסרים בגין הרשעותיו הקודמות, אך אלה לא הרתיעו אותו מלעבור עבירות נוספות. משנמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין, מצבו הנפשי פועל דווקא לרעתו, במובן שללא טיפול, המסוכנות הנובעת ממנו עולה. הבעיה הנפשית בשילוב ביצוע העבירות מסכנת את הציבור, ולכן יש משקל לעניין העונש מבחינת החומרה.

לפיכך עתרה המאשימה להשתת **14** חודשי מאסר בפועל והפעלת התנאים **בחופף ובמצטבר**, ובסך הכל ל-**20** חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, נוסף לעונש מאסר על תנאי ארוך ומרתיע בעבירת אלימות מסוג עוון ופשע.

הסניגור טען כי הסדר הטיעון כלל הסכמה כי המאסרים על תנאי יופעלו **בחופף** זה לזה ובחופף לעונש המאסר, ולכן מדובר בסטייה מהסדר הטיעון.

לטענת הסניגור, הנאשם הודה בבית המשפט ולכן מדובר בהודאה ונטילת אחריות מלאה.

הסניגור הדגיש כי הנאשם לא הצליח לסיים את השירות הצבאי, בשל טראומה, אושפז מספר פעמים בגלל התקפים פסיכיאטריים והוא סובל ממחלת נפש. חוות הדעת קובעת מפורשות שהנאשם מתמודד עם **סכיזופרניה**, עם מחשבות שווא כלפי תושבים באזור מגוריו ושלושת התיקים מתארים את אותה התנהגות שיכולה להתאים למהלך של סכיזופרניה.

הבעיה הנפשית של הנאשם ממתנת במידה ניכרת את מידת האשם הפלילי, שכן העבירות נובעות ממחשבות שווא שהנאשם סובל מהן. אמנם, אין בכך כדי לאיין את המעשים מבחינת אחריות פלילי, אך יש בכך כדי לצבוע את האירועים בצבעים אנושיים.

הסניגור סבר כי מתחמי הענישה בכל אחד מהתיקים הם למאסר על תנאי עד מאסר קצר של מספר חודשים, ולא כפי שטענה המאשימה.

הסניגור עדכן כי בעבר הנאשם סרב לקבל תמיכה כספית מהביטוח הלאומי, אך לאחרונה הוא עבר וועדה בביטוח הלאומי והוכר כנכה על רקע נפשי ועניינו נמצא בערר.

הסניגור הדגיש כי הנאשם היה עצור במשך 50 יום, לאחר מכן שהה במעצר בית מלא אצל אחיותיו ובהמשך, ביום 21.8.18, שב ונעצר בבית המעצר לאחר שמצבו הנפשי התדרדר ואחיותיו לא יכלו עוד לפקח עליו, כך שסך הכל, הנאשם עצור מזה 5 חודשים.

אשר למאסר על תנאי, טען הסניגור כי התנאי שנקבע בת"פ 39908-08-14 לא חל, שכן מדובר בתנאי שנקבע על עבירת אלימות נגד הגוף, בעוד שבעניינו הנאשם הורשע בעבירת איומים.

התנאי היחיד אשר הינו בר הפעלה במקרה דנן, כך לשיטת הסניגור הוא מאסר על תנאי של 5 חודשים בת"פ 13608-04-14, המפעיל את התנאי אשר הוטל בת"פ 67957-03-17, ואשר אותו ניתן להאריך על מנת לאמץ את המלצת שירות המבחן.

הסניגור ביקש שלא לסטות ממתחם העונש ההולם אלא לקיים אותו, ולפעול על פי גדריו המצויים בין מאסר על תנאי עד מספר חודשים, והדגיש שהנאשם עצור מזה מספר חודשים. לחילופין, ביקש לחרוג ממתחם הענישה, לאחר שהנאשם סוף סוף החל לשתף פעולה ושירות המבחן והפסיכיאטר גם יחד ממליצים יחדיו על דרך של שיקום.

בתום דיון הטיעונים לעונש, אמרה אחות הנאשם, הגב' אדרי, כי בשונה מהעבר, כיום הנאשם הגיע להבנה מאוד משמעותית לגבי מצבו, הוא מבין שיש לו בעיה ורוצה לעזור לעצמו ולשתף פעולה עם ההליך השיקומי.

דיון והכרעה

מתחמי הענישה ההולמים

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, מתחם העונש ההולם נקבע בהתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בעבירת איומים מוגן הערך החברתי של הגנה על כבוד האדם, שלומו ובטחונו. הגם שאין בעבירה זו רכיב של אלימות פיזית כלפי הגוף, יש בה כדי לפגוע בשלוות הנפש של המאוימים, בשלוםם ובביטחונם, והיא מעוררת חשש שהמאיים יממש את איומיו והמילים יהיו למעשים.

בחינתם של כל אחד מהאירועים בכתבי האישום מתארת שלושה מקרים שבהם, באופן בלתי צפוי, איים הנאשם על שלושה מתלוננים שונים.

במקרה הראשון, החל האירוע בשיחה סתמית שפתח המתלונן עם הנאשם, ונגמר באיומים אשר השמיע כלפיו הנאשם, תוך קירוב אולר לבטנו והנפת אלה. במקרה השני, רעשים ששמע הנאשם נוכח תיקון חלון שביצע שכנו בבניין, הביאוהו לאיים על אבי המתלונן, כפי הנראה אדם מבוגר. במקרה השלישי, תלונת הנאשם על נזילת מים מבית שכנו, הביאה לאיומים על גופו ושלומו.

באיומים אשר השמיע הנאשם יש כדי להטיל אימה על כל שומעיהם וודאי על המתלוננים שנפלו קרבן לעבירות. הדברים שאמר הנאשם כוונו באופן ישיר לגופם ולשלומם של המתלוננים, ובשניים מתוך המקרים לוו אף בתנועות פיזיות של הנאשם- קימוץ אצבעותיו לאגרוף והנפת אולר ואלה מול המתלונן, ולכן מובן כי דברי המתלונן ערערו את שלוותם של המתלוננים ויצרו חשש ממשי לחייהם.

באשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירות, שופכות חוות הדעת שהונחו בפניי אור על מצבו הנפשי המורכב של הנאשם ומלמדות כי בעת מגע עם אחרים בסביבתו או תחושת איום כלפיו, הנאשם פועל באופן הגנתי, אימפולסיבי ואלים על מנת להרחיק מעליו את המקור המאיים.

כלומר, לא מדובר במעשים שהנאשם תכנן מראש, אלא בהתפרצויות אימפולסיביות הנובעות ממצבו הנפשי.

לצד זאת, חשוב להדגיש כי חוות הדעת הפסיכיאטרית קובעת שהנאשם אחראי למעשיו ולכן מבין את הפסול שבמעשיו.

בחינת הענישה הנוהגת בפסיקה בעבירות אלימות ברף דומה לזה שלפניי, בהתחשב בערך המוגן ובנסיבות ביצוע העבירות, מביאה למסקנה כי **מתחם העונש ההולם את העבירות בת"פ 13608-04-18 ובת"פ 42558-12-16 נע בין מאסר על תנאי וקנס למספר חודשי מאסר בודדים. מתחם העונש ההולם את העבירות בת"פ 56636-02-15, בו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סכין, נוסף לעבירת האיומים, נע בין מאסר למספר חודשים בודדים שיכול שירוצו בעבודות שירות ל- 14 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח.**

העונש המתאים

הנאשם יליד שנת 1975, בן 43 שנה כיום.

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו, ביקש לצרף את שלושת התיקים ולסיים את ההליכים המשפטיים, ובכך נטל אחריות על המעשים והביע רצון וכוונה לסיים את ההליכים הפליליים.

גזר דין זה, המתייחס לשלושה כתבי אישום כאמור, מסכם תקופה בת חמש שנים, שבהן ממשיך מצבו הנפשי של הנאשם להיות בלתי יציב וכפי שעולה מחוות הדעת הפסיכיאטרית, הנאשם מאובחן כסובל מסכיזופרניה.

מחלתו של הנאשם, המוכרת לגורמים המקצועיים מזה שנים, גורמת לכך שבמצבים שונים הנאשם נוהג באופן אימפולסיבי ואלים וחיון מאופיינים בחוסר תפקוד והתפרצויות ספוראדיות אלימות.

מצבו הנפשי של הנאשם המתואר באריכות בתסקיר שירות המבחן ובחוות הדעת הפסיכיאטרית היה בעל השפעה אינהרנטית על העבירות שלפניי, וככל הנראה גם על העבר הפלילי העומד לו לרועץ וכולל עבירות של איומים, תקיפה, היזק לרכוש, ניסיון לתקיפת שוטר ועבירות נוספות.

הנאשם נידון בעבר לעונש מאסר ואף על פי כן שב לבצע את העבירות שלפניי, ונראה כי הוא ממשיך באותם דפוסים פגועים ופוגעים וניכר שהפגיעות הנפשיות, נסיבות חייו הכואבות במשפחה שלא תפקדה כנדרש בילדותו, נתנו את אותותיהם בנאשם ובמעשיו ופעם אחר פעם הוא ביצע את העבירות האמורות והתנהלו נגדו הליכים פליליים.

בחנית חוות הדעת, תסקירי שירות המבחן ושמיעת טיעוני הצדדים במהלך ניהול הליכים אלה, מביאה עימה פתח לתקווה לפיה התערבות הגורמים הטיפולים, התגייסות אחיותיו של הנאשם לטיפול בו ואיחוד הכוחות של אלה יחדיו, הביאו את הנאשם להכיר בבעיה ממנה הוא סובל ובצורך בהכרה מוסדית וטיפול בה.

התערבות שירות המבחן הביאה להכרת המוסד לביטוח לאומי בנאשם כנכה, והגם שאינו זכאי בשלב זה לסל מתאים ממשד הבריאות, ההכרה בו ככזה תאפשר לאתר עבורו מוסד מתאים אשר בו, אולי לראשונה בחייו, יזכה לטיפול מתאים והולם למצבו הרפואי, טיפול אשר יאפשר לנאשם חיים מיטיבים עבורו ועבור סביבתו והחברה כולה.

לאחר שנתתי דעתי לטענות ב"כ הצדדים ושקלתי בכובד ראש את המלצות שירות המבחן והפסיכיאטר המחוזי, אשר לא הסתפק בקביעה כי הנאשם כשיא לעמוד לדין ואחראי למעשיו, אלא המליץ על הפניית הנאשם להליך שיקומי מתאים בשיתוף שירות המבחן, ובהתחשב באופי העבירות והמתחמים שנקבעו לעיל, סבור אני כי העונש אשר ייגזר על הנאשם צריך להעביר לנאשם מסר ברור על חומרת המעשים מחד, ולאפשר העמקת האבחון והטיפול בו מאידך.

לצד שיקולים אלה התחשבתי גם בתקופת מעצרו של הנאשם, אשר היה עצור במשך תקופה של כחמישה חודשים, ואשר כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן המשלים אשר נערך לאחר פגישה עמו בבית המעצר, השפיע קשות על הנאשם במיוחד נוכח מצבו הנפשי. השפעה דומה תהא לעונש מאסר שייגזר עליו, אשר ירע עוד יותר את מצבו הנפשי, וירחיק את הסיכוי לכך שהנאשם יקבל טיפול הולם אשר יטיב את מצבו וימנע חזרה על מעשים דומים לאלה שביצע כאן.

מאסרים מותנים

בדיון מיום 21.6.18, עת הודיעו הצדדים על הסדר הטיעון במסגרתו צורפו התיקים והנאשם הודה, הודיעה ב"כ המאשימה כהאי לישנה: **"עמדת המאשימה היא למאסר וענישה נלווית כאשר המאסרים על תנאי של הנאשם יופעלו בחופף לעונש המאסר עליו נעתור בטיעונים לעונש"**.

הסניגור מסר מנגד כי הוא רשאי לטעון כי המאסרים המותנים אינם חלים והוא נותר חופשי בטיעוניו לעניין העונש.

בהמשך וכאמור לעיל, בעת דיון הטיעונים לעונש, ביקשה ב"כ המאשימה לגזור **14** חודשי מאסר על הנאשם ובנוסף להפעיל את התנאים, כך שסך הכל ירצה הנאשם **20** חודשי מאסר.

עיון בגזרי הדין אשר קבעו את המאסרים המותנים אשר אותם מבקשת המאשימה להפעיל עתה, מעלה כי בת"פ 39908-08-14 נגזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים, אם יעבור תוך 36 יום מיום שחרורו על **"עבירות אלימות נגד הנוף"** (גזר דין מיום 9.11.14, כב' הנשיא א' חן).

בהליכים אשר לפניי - הודה והורשע הנאשם בעבירות איומים ועבירה של החזקת סכין, אשר אינן מוגדרות כעבירות ככאלה, ולכן תנאי זה אינו חל בענייננו.

אשר לתנאי הקבוע בת"פ 67957-03-17, על פיו נגזרו על הנאשם 5 חודשי מאסר למשך 3 שנים מיום שחרורו, על עבירות איומים (גזר דין מיום 6.7.17, מותב זה), בחינת תקופת התנאי שראשיתה כמובן לאחר מתן גזר הדין, מעלה כי ניתן להפעילו רק ככל הנוגע לת"פ 13608-04-18 המתייחס לעבירה מיום 4.4.18, שכן שני התיקים המצורפים עוסקים בעבירות שבוצעו קודם למתן גזר הדין.

לפיכך, התנאי היחיד שהינו בר הפעלה בענייננו הוא התנאי הקבוע בת"פ 13608-04-18, אותו מפעילה הכרעת הדין בת"פ 13608-04-18, ועל פיו יש להפעיל את התנאי ולגזור על הנאשם 5 חודשי מאסר.

בהתחשב בכל האמור לעיל, נתוניו המיוחדים של הנאשם, תחלואיו הנפשיים המורכבים מיקומו על מתחמי הענישה ההולמים ועמדת המאשימה בעת הצגת הסדר הטיעון, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **שבעה (7) חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בכל התיקים אשר צורפו.**
2. **מופעל בזאת עונש מאסר על תנאי אשר הוטל במסגרתו של ת"פ 67957-03-17 אשר ירוצה בחופף לעונש האמור בסעיף 1.**
3. **שלושה (3) חודשי מאסר אשר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו על כל עבירת אלימות לרבות איומים.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב טבת תשע"ט, 20 דצמבר 2018, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.